

Beküldte mosz - 2020, május 10 - 16:31

Ezen a jeles napon előttük tisztelgünk, és köszönjük nekik, hogy vannak nekünk, mert nélkük ez a világ rosszabb és veszélyesebb volna!

Tegezem, mint egy kedves rokont, sok millió magyar felnőttel és gyerekkel együtt. Nincs olyan kisfiú, akinek az autómobil gyűjteményében ne lenne mentőautó. Nincs olyan normális felnőtt, aki ne kapná fel a fejét a sziréna szívet tépő hangjára. Gyakran észlelem a 11-es úton, hogy a nem ritkán szabálytalankodó, „nyomulós”, agresszív autósok is lehúzódnak az út szélére, ha ezt a félreismerhetetlen hangot meghallják.

Azért is tegezem, mert én vagyok az idősebb. Pontosan fél évvel. Egyszer az életemet, egyszer az egészségemet mentették meg. Dolgoztam náluk segédápolóként, mentőtisztként, és „udvari szállítói” címmel ruháztam fel őket viccelődve, traumatológus évtizedeim alatt. Tanultam tőlük bajtársiasságot, kitartást, de kritikus zsörtölődést is.

Azért is tegezem, mert hogyan mondjam el másképp, hogy maradjon közöttünk sokáig. Vigyázzon fiamra, unokámra, családjainkra az idők végezetéig. 72 év egy ember életében életút. Egy OMSZ életében érett felnőttkor, hiszen a kezdetektől sok szakember, orvos, mentőtiszt, ápoló, gépkocsivezető, de műszaki, pénzügyi, jogász és adminisztratív szakember kezdi, végig járja és többnyire nyugdíjasként befejezi itt a pályáját. Miközben a szervezet, a hungaricumnak is nevezhető OMSZ főnix madárként újul meg és halad előre különleges pályáján.

A szervezett mentésügy persze sokkal öregebb Magyarországon, már 133 éves. Születésnapját, amikor Kresz Géza útjára indította a Budapesti Önkéntes Mentőegyesületet (1887. május 10.) tiszteletből megtartva, ugyanezen a napon nyitották meg az Országos Mentőszolgálatot. Igen, a régieknek is volt finom stílusérzékük. A 4980/1948 (IV.30) kormányrendelet vonta össze a fővárosi és vidéki mentőegyesületeket, egyben államosítva is azokat. Nem hiszem, hogy a Dinnyés Lajos miniszterelnök vezette 6 párti koalíciós kormány és Molnár Erik népjóléti miniszter sejtették, hogy egy olyan hungaricumot hoztak létre, amelyik túl fogja élni a Rákosi rendszert, a forradalmat (példátlan áldozatokkal és hősiességgel) a Kádár kort, a rendszerváltást, a korai magyar kapitalizmus privatizációs dühét és éhségét.

Az OMSZ már látott súlyos járványt, 1957-59 között a poliovírus, ismert magyar nevének gyermekbénulás járvány tombolt az országban, eleinte ugyanúgy, mint ma, gyógyszer és védőoltás nélkül. A főleg gyermek betegek akkor légzésbénulásban haltak meg, ezért életkérdés volt a tartós (gépi) lélegeztetés. A Mentőmuzeumban látható egy bumfordi készülék, amellyel igyekeztek a fuldokló, légszomjjal küzdő kisebb-nagyobb gyerekeket a kórházba juttatni. És a kórházudvaron néha félre kellett húzódnuk, mert a gépkocsivezető nem látta a könnyeitől a volánt, mert nem sikerült az életmentés. Ma már szinte senki nem él az akkori mentősök közül, de a szervezet élénken őrzi azoknak az időknek az emlékeit.

Ezért is álltak bele olyan erővel és tisztességgel az első pillanattól, az első betegektől a COVID19 járvány ellátásába. Igazából a járvány első napjaitól kezdve ez az igazi első frontvonal. A súlyosabb betegek szinte kivétel nélkül velük jutnak a megfelelő kórházba. Nagyon gyorsan fel kellett készíteni az egész szervezetet a feladatra. Szerencsére, már viszonylag korán informáltak voltak. A veronai baleseten kívül egy uniós szakmai pályázat kereteiben dolgozott az OMSZ főigazgatója egy Emilia-Romagna-i orvos munkacsoporttal. Ők már a járvány korai szakaszában információkat küldtek, és ez segítette a felkészülést. Az alapvető védőeszközök megvoltak, hiszen a mentők szállítják a fertőző betegeket „békeidőben” is, és a fertőtlenítés eszközei és protokollja is rendelkezésre állt. De a tömeges betegellátás az más, ahhoz erőt kell gyűjteni. Ez eleinte saját forrásokból, később a kormány készleteiből sikerült is. Még lélegeztető gépből is volt több mint 200 darab a roham- és esetkocsikban és még 180 darab raktáron, hogy az üzemelő gépek hibája vagy egyéb probléma miatt azonnal cserélhető legyen.

Most hálálta meg magát az a döntési sorozat, hogy minden korábbi „reformkísérlet”, decentralizációs ötletelés ellenére megmaradt egységes szervezetnek. Ha a létszámot az épületeket és a technológiát nézzük, akkor ők az ország legnagyobb egészségügyi intézménye. 8500 dolgozó, közülük 7500 kivonuló mentős. Az, hogy mindenütt jelen vannak 255 állomással, ezernél több modern mentőgépkocsival, ők egyben egy hatalmas, egységes logisztikai szervezetnek is megfelelnek.

Hamar rájuk is bízta a COVID diagnosztika levételének, begyűjtésének és a laborba juttatásának feladatát, ami ugyan nem közvetlen életmentés, de más ezt ilyen gyorsan és hatékonyan nem tudta megszervezni. Mobil diagnosztikai egységeket hoztak létre, hogy ne kelljen egy teljes mentőegységet a diagnosztikai tesztekkel a beteghez küldeni. Egyik eddigi teljesítményük a 40 ezer mintavétel, ez pár nappal ezelőtt még a teljes országos diagnosztika felét jelentette. Se a betegek, se a saját biztonságukról nem feledkeztek meg. A védőfelszerelések megszerzése mellett 22 mentesítő állomást alakítottak ki, ahol elvégzik a gépkocsik és a felszerelés fertőtlenítését, a személyzet teljesen új védőruhát kap és úgy indul a következő betegért. A mai napon 6 fertőzött mentődolgozóról tudunk, ami a rendkívül magas beteg- és fertőző anyag kontaktus szám mellett nagyon jó hír. Az pláne, hogy eddig közülük senki nem beteg. „Kopogjuk le”, maradjon így!

Az OMSZ vezetése több mint 3 éve stabil és egységes.

Közvetlenül a járvány kitörése előtt az EMMI minisztere 5 évre meghosszabbította a főigazgató mandátumát. Akkor még nem tudhatta, hogy ez a lépés milyen fontos lesz, amikor a veszélyhelyzetre fel kell készülni, és intézkedni kell az elhárítására. Csató Gábor főigazgató, az Operatív Törzs tagjaként koordinálja az együttműködést a mentők, a kórházak, és a Törzs egyes részlegei

között. Az OMSZ kommunikációs vezetője, Győrfi Pál a munkája mellett a járvány elleni védekezés fontos és hatásos „arca” lett.

Egy évvel ezelőtt még méltó keretek között ünnepeltünk. Parlament, Felsőházi Terem, miniszter, államtitkár, társszervek vezetői, honvéd, rendőr, tűzoltó tábornokok, intézményvezetők és sok - sok mentős. Mértéktartó beszédek, az ország köszöntötte a mentőseit. Kitüntetésekkel, virágokkal, elismerésekkel. Jó volt közöttük lenni. Idén, legfeljebb a virtuális térben, a közösségi médiumokban tudunk ünnepelni. De most nem ilyen időket élünk. Milyen szép lenne, ha az ország népe, május 10.-én, egy adott pillanatban, mondjuk délben, egy percre a mentőkre gondolna. A hívók egy fohással, a többiek csak úgy, egy kis hálával a lelkükben. Mert ez a néhány ezer szakember megérdemli. Értünk dolgoznak, kockáztatnak, adnak naponta egy kis darabot az életükből a többi emberért. Akiket egy pillanattal előbb még nem is ismertek és a megmentettekkel, akiken segíteni tudnak, soha többet nem is fognak találkozni. De ez így természetes. Ez a hivatásuk, ezt követik legjobb tudásuk szerint.

Ezen a jeles napon előttük tisztelgünk, és köszönjük nekik, hogy vannak nekünk, mert nélkülük ez a világ rosszabb és veszélyesebb volna!

Isten éltesse minden mentőst, az OMSZ minden dolgozóját!

Szerző: Dr. Szepesi András

Forrás: weborvos.hu

Like

- [up](#)
49%

- [down](#)
51%

- A hozzászóláshoz [be kell jelentkezni](#)

- **Print**

- 2785 olvasás